Άρης Σειρηνίδης (αναρχικός σύντροφος)

-Ταυτοποίηση μάρτυρα-

Προτού προχωρήσω στο βασικό μέρος της κατάθεσης μου, θα ήθελα να κάνω μια σύντομη τοποθέτηση αναφορικά με το χαρακτήρα της δίωξης που αντιμετωπίζουν οι σύντροφοι Σαράντος Νικητόπουλος, Χριστόφορος Κορτέσης, Βαγγέλης Σταθόπουλος και Κώστας Κάτσενος με τους οποίους με συνδέει μια πολυετής πολιτική σχέση, στα πλαίσια της από κοινού στράτευσης μας στον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση.

Με το σε βάρος τους κατηγορητήριο να αποδομείται ήδη από το στάδιο της προδικασίας και να καταρρέει παταγωδώς κατά τη διάρκεια της ακροαματικής διαδικασίας, όπου και αποκαλύφθηκε σε όλο της το εύρος η ασφαλίτικη μεθόδευση που διαπράχθηκε εναντίον τους, υπό την καθοδήγηση του γνωστού βασανιστή Παπαθανασάκη, επιβεβαιώθηκε πανηγυρικά το σύνολο των πολιτικών ισχυρισμών που πρόβαλλαν τόσο οι ίδιοι όσο και το κίνημα αλληλεγγύης από την πρώτη στιγμή της σύλληψης τους.

Ότι δηλαδή η δίωξη τους όσο και η μακροχρόνια πολιτική και φυσική ομηρία που το αστυνομικό και δικαστικό σύμπλεγμα φιλοδοξούσε να τους επιβάλλει, αποτελούσε έκφραση της παραπληρωματικής της εξουδετέρωσης του Επαναστατικού Αγώνα επιχείρησης του καθεστώτος, για την ανάσχεση της κοινωνικής δυναμικής που το αναρχικό κίνημα ανέπτυσσε με υψηλούς ρυθμούς την περίοδο λίγο πριν την υπαγωγή της χώρας στο Δ.Ν.Τ. Υπό αυτήν την έννοια, το πλήγμα που αποπειράθηκε να καταφέρει ο κατασταλτικός μηχανισμός στο κίνημα με την σύλληψη των τεσσάρων συντρόφων ήταν σημασίας ανάλογης του κομβικού ρόλου που διαδραμάτιζαν αυτοί μέσα σε αυτό.

Μετατρέποντας την ομηρία τους σε ένα ακόμα μετερίζι αγώνα, οι σύντροφοι ανέτρεψαν την κρατική επίθεση, ανέδειξαν την αξία της αλληλεγγύης, αφήνοντας μια πολύτιμη παρακαταθήκη πολιτικής στάσης σε συνθήκες αιχμαλωσίας.

Και έρχομαι τώρα στο βασικό μέρος της κατάθεσης μου.

Ο λόγος αλληλεγγύης στον Επαναστατικό Αγώνα διέρχεται μέσα από το πεδίο των πολλαπλών αναφορών στο οποίο μας εισάγει το ερώτημα γύρω από τη συμβολή της ένοπλης πάλης στην ανάπτυξη του κοινωνικού και ταξικού αγώνα. Μια πολιτική μαρτυρία υπεράσπισης επομένως του Επαναστατικού Αγώνα, αν επιθυμεί να είναι ουσιωδώς διαλεκτική με το αντικείμενο της, δεν μπορεί παρά να επιδιώκει να ανιχνεύσει το πολιτικό περιεχόμενο που η συγκεκριμένη οργάνωση προσέδωσε στην πρακτική της κατά την περίοδο την οποία έδρασε. Δηλαδή από τον Σεπτέμβρη του 2003 έως σήμερα. Και λέω ως σήμερα, γιατί παρόλο που η επιχειρησιακή δράση της οργάνωσης σταματά με τις συλλήψεις των μελών της τον Απρίλη του 2010, ο «Ε.Α.» ως πολιτική συλλογικότητα που υπό μία έννοια επανασυγκροτείται ύστερα από την ανάληψη της πολιτικής ευθύνης από τα μέλη του, εξακολουθεί κατά τη γνώμη μου να παραμένει ενεργός μέσα από τον πολιτικό λόγο που εκφέρει εντός και εκτός φυλακής, και ο οποίος, ακόμα και αν έχει απωλέσει την οξύτητα της βίαιης έκφρασης του, εμφανίζει μια αξιοσημείωτη κοινωνική αναγνωρισιμότητα και δυναμική. Θα έλεγα μάλιστα με δεδομένη τη ταυτότητα των μελών της οργάνωσης και την αναμφισβήτητη ιστορικότητα τους, ότι μια τοποθέτηση γύρω από τον Ε.Α θα όφειλε να μετατεθεί χρονικά πολύ πιο πίσω από την τυπική ιδρυτική πράξη της οργάνωσης και να περιλαμβάνει το κοινωνικό και ιστορικό εκείνο πλαίσιο μέσα στο οποίο διαμορφώθηκαν οι πολιτικοί χαρακτήρες των μελών του. Μια ολόκληρη περίοδος λοιπόν, είκοσι και πλέον χρόνων, που ξεκινά από τα τέλη της δεκαετία της δεκαετίας του 80 και κατά την οποία καταγράφονται κυριολεκτικά κατακλυσμιαίες αλλαγές σε όλες τις εκφάνσεις της κοινωνικής, οικονομικής και πολιτικής ζωής, παγκόσμια και τοπικά, αποτελεί το ιστορικό τοπίο μέσα στο εντοπίζεται η δράση του Ε.Α. Και είναι η διερεύνηση αυτής ακριβώς της περιόδου που θα μας επιτρέψει, νομίζω, να αντιληφθούμε τα ειδοποιά γνωρίσματα της οργάνωσης και να κατανοήσουμε τη σημασία που είχε η εμφάνιση της για τον κοινωνικό και ταξικό αγώνα.

Στην εποχή λοιπόν που ορίζεται από την κατάρρευση του διπολικού κόσμου και την εκκίνηση μιας κολοσσιαίων διαστάσεων επιχείρησης αναδιάρθρωσης των όρων της οικονομικής και

πολιτικής κυριαρχίας που έφερε τον τίτλο «παγκοσμιοποίηση» ως το ξέσπασμα της καπιταλιστικής κρίσης και της σημερινής εξέλιξης της, το επαναστατικό πρόταγμα βρίσκεται να αναζητά την επικαιρότητα και την δυνατότητα έκφρασης του σε ένα καινούργιο και ιδιαιτέρως δύσβατο έδαφος. Από το πώς αναγιγνώσκει κανείς την εποχή θα προκύψουν και οι διαφορετικές απαντήσεις στο κρίσιμο ερώτημα που τίθεται εμφατικά. Θα αποτελέσει η παγκοσμιοποίηση, όπως με αλαζονεία προφήτευαν οι νεοφιλελεύθεροι κήρυκες της, το ιδανικό μοντέλο που θα επιτρέψει στο σύστημα να διαχέει τις αντιφάσεις και να απορροφά τους κραδασμούς από τις περιοδικές κρίσεις του, εξασφαλίζοντας έτσι την αειφορία του ή οι αντικειμενικές συνθήκες όπως διαμορφώνονταν και κυρίως όπως εξελίσσονταν θα δημιουργούσαν τις προϋποθέσεις για κοινωνικές εξεγέρσεις και επαναστάσεις;

Απόρροια της πολύχρονης εμπειρίας τους στον κοινωνικό και ταξικό αγώνα και κυρίως θα έλεγα του επαναστατικού τους ζήλου, που τους υπαγόρευε ως προτεραιότητα- την είναι αλήθεια δύσκολη και κοπιώδη- ανάλυση και επεξεργασία των δεδομένων της εποχής, η τοποθέτηση του Ε.Α. δεν είναι απλά μια κατάφαση στο δεύτερο σκέλος του ερωτήματος, αλλά μια πολιτική αναμέτρηση με την κυρίαρχη ρητορική και τις μεταρρυθμιστικές μεταμφιέσεις της. Είναι η πολύτιμη και αναγκαία παραγωγή επαναστατικής θεωρίας που δίνει τη δυνατότητα πλήρους και συνολικής κριτικής στο καπιταλιστικό σύστημα και ανοίγει τους δρόμους της ρήξης και της ανατροπής του. Χωρίς επαναστατική θεωρία δεν υπάρχει επαναστατικό κίνημα τόνιζε ο Λένιν την κρίσιμη προεπαναστατική περίοδο, τις ώρες που η οργή και το πάθος όπλιζε το μυαλό και τα χέρια των Ρώσων προλετάριων, και η διαχρονική επαλήθευση της θέσης αυτής καθίσταται τρομακτικά επίκαιρη στο εγχώριο κοινωνικό και κινηματικό παρών.

Και πάνω στη βάση αυτής ακριβώς της διαπίστωσης νομίζω, ότι σε τελική ανάλυση θα κριθεί και θα αποτιμηθεί η αξία της δράσης του Ε.Α. Από το γεγονός δηλαδή ότι κατόρθωσε να επεκτείνει σημαντικά τα θεωρητικά και πρακτικά όρια του κινήματος, συμβάλλοντας αποφασιστικά, με αυτόν τον τρόπο, στη διαδικασία συγκρότησης της αυτόνομης πολιτικής οργάνωσης της τάξης μας , που είναι και το κεντρικό πολιτικό επίδικο της εποχής, η ικανή και αναγκαία συνθήκη, ας μην ξεχνάμε, για την οποιαδήποτε απόπειρα επαναστατικής ανατροπής. Η συγκρότηση βέβαια ενός πολιτικά πρωτοπόρου επαναστατικού κινήματος δεν είναι εύκολη υπόθεση. Συνεπάγεται μια πολύχρονη πολιτική προετοιμασία και μια προσωπική και συλλογική προσπάθεια τεράστια, απαιτεί τη στράτευση εκείνη που επιβάλλεται να έχουμε αν θέλουμε να λεγόμαστε επαναστάτες. Η πολιτική δύναμη άλλωστε που θα καταφέρει να αναμετρηθεί επιτυχώς με τα τεράστια ζητούμενα που θέτει η εποχή και θα διαδραματίσει ρόλο καταλύτη στην εξέλιξη της ταξικής πάλης προσδιορίζει τελικά και το χαρακτήρα κάθε κοινωνικής επανάστασης. Έτσι η Παρισινή κομμούνα προσδιορίζεται από τους μπλανκιστές, η Οκτωβριανή από τους μπολσεβίκους, η ισπανική από τη C.N.T. και τη F.A.I., η λαϊκή επανάσταση του 46-49 στη χώρα μας από το επαναστατικό κομμουνιστικό κόμμα της εποχής. Αν έπρεπε να βρω έναν ορισμό λοιπόν για τον Ε.Α., θα έλεγα ότι ο Ε.Α. υπήρξε ακριβώς το μέσο εκείνο με το οποίο οι σύντροφοι που τον απάρτιζαν επέλεξαν να αγωνιστούν στην υψηλών απαιτήσεων μάχη για την κατάκτηση της πολιτικής πρωτοπορίας. Για να μπορέσει όμως ένα τέτοιο μέσο να κατισχύσει επί ενός πανίσχυρου αντιπάλου επιβάλλεται να είναι σε τέτοιο βαθμό θεωρητικά και πρακτικά αξιόμαχο ώστε να μπορεί όχι μόνο να αποκρούει τη κυρίαρχη ρητορική, αλλά να της επιτίθεται και να την αποδομεί. Να προχωρά από την περιγραφή στην ερμηνεία και από την διαπίστωση στο πρόταγμα, Αυτού του βεληνεκούς το εγχείρημα προϋπόθετε ένα θεωρητικό υπόβαθρο ικανό να μετατρέπει την ανάλυση του παρόντος (που με τη σειρά του απαιτεί μια ερμηνεία του παρελθόντος) σε διάγνωση του μέλλοντος. Μια θεωρητική βάση που να εξασφαλίζει την πολιτική πρωτοπορία και την πρωτοβουλία των κινήσεων επί του αντιπάλου, όρους αναγκαίους για τη διεξαγωγή των τρεχουσών και επερχόμενων μαχών. Με τον εξοπλισμό αυτό κατάφερε να διεισδύσει στον πυρήνα της καπιταλιστικής μηχανής και να ανιχνεύσει στο κοινωνικό και οικονομικό περιβάλλον των μέσων της δεκαετίας του 2000 προοπτικές επαναστατικές που να στηρίζονται στη στέρεα βάση της υλικής πραγματικότητας.

Την περίοδο, λοιπόν, που οι υψηλοί ρυθμοί ανάπτυξης της ελληνικής οικονομίας δημιουργούσαν ευφορία στην εγχώρια οικονομική και πολιτική ελίτ και παράλληλα ψευδαισθήσεις

καταναλωτικής ευημερίας με δανεικά σε μεγάλα κομμάτια της εκμεταλλευόμενης κοινωνίας , η επένδυση της κοινωνικής επανάστασης με όρους υλικούς, η κατάδειξη ότι ο αγώνας για την ανατροπή του υπάρχοντος δεν είναι απλά μια αξιακή επιλογή αλλά είναι ή μέλλει σύντομα να γίνει όρος επιβίωσης, ήταν το ουσιαστικό πολιτικό διακύβευμα για τις δυνάμεις της επανάστασης. Ένα διακύβευμα που για να καταστεί βιώσιμο και απειλητικό απέναντι στη πολλαπλή θωράκιση (οικονομική, πολιτική και στρατιωτική) του κυρίαρχου μπλοκ εξουσίας έπρεπε να είχε τη διεισδυτική ικανότητα του λόγου του Ε.Α. αλλά και τη διατρητική ικανότητα των όπλων του. Η σύνθεση αυτή μας έδωσε μερικές από τις μεγαλύτερες στιγμές της κοινωνικής ταξικής σύγκρουσης της τελευταίας δεκαετίας. Την ανατίναξη του χρηματιστηρίου, τη ρουκέτα στην αμερικάνικη πρεσβεία, την απόπειρα στη Citybank, τις επιθέσεις στα υπουργεία και τις δυνάμεις καταστολής.

Θα έλεγα, λοιπόν, ότι πολύ περισσότερο σήμερα εν όψει μιας ιστορικής για το επαναστατικό κίνημα συνθήκης, ο επαναστατικός λόγος δεν μπορεί παρά να αναζητά στη διατρητική ικανότητα των όπλων τη δυνατότητα έκφρασης του και αντίστοιχα τα όπλα στη διεισδυτική ικανότητα του λόγου την αιτία για να εκπυρσοκροτήσουν.

Εντός αυτού του πλαισίου ανάγνωσης της δράσης του Επαναστατικού Αγώνα αντιλαμβάνομαι, τέλος, και το πολιτικό καθήκον της ανάδειξης της μνήμης του κοινωνικού αγωνιστή Λάμπρου Φούντα. Ως την απότιση τιμής ή αλλιώς της απόδοσης της πολιτικής αξίας που αναλογεί στη ζωή και τη δράση του. Και αυτή στη δική μου τουλάχιστον μνήμη θα μείνει χαραγμένη ως η συνεχής προσπάθεια της πορείας προς τα εμπρός, της διάνοιξης καινούργιων, πρωτοποριακών διαδρομών επαναστατικού αγώνα.

Εισαγγελέας: Η κατάθεσή σας (…) μια παρουσίαση της όλης δράσης του Ε.Α. από έναν άνθρωπο που φαίνεται να τον εκπροσωπεί.

Άρης Σειρηνίδης: Όχι δεν εκπροσωπώ…

Εισαγγελέας: Ήθελα να μου διευκρινίσετε το εξής, έχετε κάποια σχέση εσείς με τον Ε.Α. και αν ναι, ποια;

Ακροατήριο: (γέλια)

Άρης Σειρηνίδης: ()

Εισαγγελέας: Όσον αφορά τους κατηγορουμένους... γιατί αυτό έχει αξία, τους κατηγορουμένους που αναφέρατε ονομαστικά, Νικητόπουλος, Κορτέσης, Σταθόπουλος. Ως προς αυτούς γνωρίζετε κάτι; Έχουν αυτοί κάποια σχέση με τον Ε.Α;

Άρης Σειρηνίδης: Νομίζω στην αρχή της κατάθεσης μου προσπάθησα να γίνω σαφής και…

Εισαγγελέας: Δεν το είχα καταλάβει.

Άρης Σειρηνίδης: Νομίζω το ανέφερα από το ξεκίνημα ας πούμε ότι ουσιαστικά κατά την διάρκεια και της προδικασίας αλλά και της ίδιας της ακροαματικής διαδικασίας κατέρρευσε το κατηγορητήριο και αποκαλύφθηκε η ασφαλίτικη μεθόδευση που διαδόθηκε εναντίον τους. Και είπα () μεθόδευσης. Και ουσιαστικά εκδηλώθηκε πλήρως η πολιτική τους κρίση η οποία ήτανε ότι η δίωξή τους είναι παραπληρωματική της επιχείρησης εξουδετέρωσης του Ε.Α. και ότι συνδέεται με την γενικότερη προσπάθεια του συστήματος να…

Εισαγγελέας: Καλώς, γίνατε σαφής.

Δ. Βαγιανού: Είπε το κίνημα αναφερόμενος.. εννοούσε το αναρχικό κίνημα, μίλησε για τις καταβολές του…

Πρόεδρος: Άλλη ερώτηση παρακαλώ υπάρχει; Οι κύριοι συνάδελφοι; Έχει τον λόγο κάποιος κύριος συνήγορος, κυρία συνήγορος;

Δ. Βαγιανού: Τονίσατε κύριε Σειρηνίδη αναφερόμενος στον Ε.Α., ότι η πολιτική και η πράξη της οργάνωσης είχε ένα πάρα πολύ δυνατό πολιτικό περιεχόμενο, θέλω να μου απαντήσετε αν η δημιουργία της οργάνωσης, όπως εσείς ως παρατηρητής μέσα στο κίνημα τη βιώσατε και ως αγωνιστής του κινήματος, η δημιουργία της , οι στοχεύσεις της, ο πολιτικός λόγος που άρθρωσε, η στρατηγική της γενικότερα, όπως την παρακολουθήσατε και την παρακολούθησε ο κόσμος που την παρακολούθησε, ήτανε σύμφυτη με την ιστορική περίοδο που ζούμε αυτή την στιγμή με τα ιδιαίτερα πολιτικά χαρακτηριστικά αυτής της ιστορικής περιόδου και ήταν στο ιστορικό πλαίσιο που (…) ή ήταν μια οργάνωση αυθαίρετης (…) βίας; Ήταν μια οργάνωση που οι στοχεύσεις της , η στρατηγική της, όλα αυτά που σας ανέφερα ήταν σύμφυτα με την ιστορική περίοδο του (…);

Άρης Σειρηνίδης: Εγώ να πω κάτι περί το ιστορικό πλαίσιο στο οποίο εντοπίζεται η δράση του Ε.Α. Σε γενικές γραμμές το ανέφερα και νομίζω ότι η σύνδεσή του και η σχέση του είναι προφανής σε όλους μας. Εγώ αυτό που θέλω να πω είναι ... σήμερα έτσι, στην διάρκεια της ομηρίας του Ε.Α. και της αδρανοποίησης του, αυτή την περίοδο μπορούμε να σκεφτούμε πραγματικά τι σημασία θα είχε να υπήρχε ο Ε.Α. και να δρούσε. Δηλαδή ας φανταστούμε τι σημασία θα είχε σήμερα, την ώρα πραγματικά (…) ουσιαστικά μιλάμε για μια τύπου ιμπεριαλιστική κατοχή, να μπορούσε ο Ε.Α. να ανατινάζει τα χρηματιστήρια, να ανατινάζει τις Γερμανικές πρεσβείες, πραγματικά θα ήταν (...) όχι.. Η κοινωνική απήχηση τέτοιων ενεργειών θα ήταν τεράστια και πιστεύω θα μπορούσε να λειτουργήσει καταλυτικά. Σας ρωτάω ειλικρινά ας πούμε παρ' ότι είμαστε σε αντίπαλα στρατόπεδα, σκεφτείτε τι θα γινότανε σήμερα αν μια οργάνωση ένοπλης βίας, ένοπλης προπαγάνδας, κατάφερνε και κατεδάφιζε το χρηματιστήριο, κατάφερνε και χτύπαγε τους τροικανούς όποτε έρχονται ,τι ζυμώσεις θα δημιουργούνταν κοινωνικές, τι ριζοσπαστικοποίηση θα υπήρχε... Βέβαια αυτό δεν φτάνει, εγώ έχω κάποια συγκεκριμένα πράγματα έτσι όπως αντιλαμβάνομαι την εξέλιξη της κοινωνικής και ταξικής πάλης μέσα από την ανάπτυξη ενός (...) της πολιτικής οργάνωσης του προλεταριάτου, της εργατικής τάξης..

Δ. Βαγιανού: (…) Είναι ακριβώς αυτό που είπαν οι κυρίαρχες τάξεις όταν συνελήφθη ο Ε.Α. τον Απρίλιο του 2010 και δηλώσαν στον τύπο την ανακούφισή τους λέγοντας ότι η οικονομία και ευτυχώς που τους πιάσατε γιατί η οικονομία ενδεχομένως να κατέρρεε μέσα σε λίγες ώρες με μια μεγάλη ενέργεια. Εννοώντας ενέργειες που εμπεριέχουν αυτές τις μεγάλες ιστορικές σχέσεις που διανύουμε. Δώσατε την μεγάλη βαρύτητα κύριε Σειρηνίδη στην ανάπτυξη των θεωρητικών () της οργάνωσης. Πώς ως προς την πρώτη περίοδο που διένυσε ο Ε.Α., δηλαδή της κυριαρχίας που σιγά σιγά εδραιωνόταν παγκόσμια, του παγκοσμιοποιημένου νεοφιλελευθερισμού και του πολέμου κατά της τρομοκρατίας, όσο και στο δεύτερο σκέλος της ανάλυσης για τον χαρακτήρα αυτής της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης. Πιστεύετε ότι σε αυτούς τους δύο τομείς και σε αυτές τις δύο φάσεις θεωρητικά ο Ε.Α. πρόβαλε ιδέες και ανάλυση και ανάπτυξη της θεωρίας που θα επενδυθεί σε ολόκληρο το κίνημα; Αυτό, πως..(…)

Άρης Σειρηνίδης: (...)λόγο, δεν είναι εύκολη υπόθεση, είναι πολύ δύσκολη υπόθεση. Πολύ συχνά ίσως και στο κίνημα.. () μπορώ να μιλήσω (…) συνθηματολογίας χωρίς να κάνει ιδιαίτερη ανάλυση και τελικά η κυρίαρχη λογική καταφέρνει και διεισδύει ακόμα και στις εκμεταλλευόμενες μάζες. Γι αυτό κιόλας η απαξία καμιά φορά των εκμεταλλευόμενων είναι εύκολο να γίνετε ενώ στην πραγματικότητα είναι οι δικές μας αδυναμίες και μετά ας ρίξουμε την λίθο. Αυτή την πολύ δύσκολη δουλειά, γι αυτό μίλησα πραγματικά κατίσχυσε επί του λόγου και επειδή κατάφερε όλα αυτά τα πράγματα και επειδή μπόρεσε η ανάλυση του παρόντος επειδή προερχόταν από μια ερμηνεία όλη της ιστορικής κίνησης των τελευταίων δεκαετιών να μπορέσει να γίνει διάγνωση του μέλλοντος. Είναι αλήθεια, είναι γεγονός ότι ο Ε.Α. ήδη από το 2006 και πιο πριν είχε δομήσει μια αντίληψη για την ερχόμενη κρίση. Αυτή είναι η συνεισφορά, η καθοριστική του συνεισφορά. Το αν τώρα

κεφαλαιοποιήθηκε η πολιτική πρόταση που κατέθεσε αυτό είναι ίσως παρακινδυνευμένο και πρόσκαιρο να το δούμε εδώ. Για μένα πέρασε όπως είπα σημαντικά, μας εξόπλισε πολιτικά, πραγματικά…

Δ. Βαγιανού: Κάτι συναφές με αυτό και λίγο παραπέρα. Επεσήμαναν επανειλημμένα στα κείμενά τους , που διαβάστηκαν και στο δικαστήριο πολλά από αυτά, προκηρύξεις και άλλα κείμενα.. επισήμαναν τον κίνδυνο όταν σε μια πολιτική δραστηριότητα απουσιάζει ακριβώς η ιστορική πολιτική αντίληψη και ανάλυση;

Άρης Σειρηνίδης: Μα είναι ακριβώς αυτό το πράγμα ότι η θεωρία και η πράξη είναι… συναντώνται διαλεκτικά είναι ένα αρμονικό σύνολο. Και η πρακτική θεωρία που λέμε…

Πρόεδρος: Καλώς, άλλη ερώτηση παρακαλώ..

Δ. Βαγιανού: Μία ερώτηση σχετικά με τον αρχηγικό ρόλο που αποδόθηκε στους τρείς κατηγορουμένους που ανέλαβαν και την πολιτική ευθύνη της συμμετοχής . Είπατε.. μιλήσατε για μια ιστορική προέλευση αυτών των τριών, είπατε δηλαδή ότι δεν τους γνωρίσαμε με την έναρξη της δράσης του Ε.Α. Ανήκαν σε ένα ευρύτερο κίνημα που συνυπήρξατε είπατε και με τους άλλους τρείς και λοιπά .Τι εννοούσατε κύριε Σειρηνίδη, ποιο είναι αυτό; είναι το κίνημα των αναρχικών;

Άρης Σειρηνίδης: Ναι είναι το αναρχικό κίνημα, το ευρύτερο αντιεξουσιαστικό κίνημα…

Δ. Βαγιανού: Ήταν δηλαδή αυτό η μήτρα από την οποία προήλθαν αυτοί οι τρείς άνθρωποι…

Άρης Σειρηνίδης: Ναι σαφώς και με τον Νίκο τον Μαζιώτη και με την Πόλα την Ρούπα και με τον Κώστα τον Γουρνά γνωριζόμαστε μέσα από την διαδικασία του αναρχικού κινήματος από πάρα πολύ παλιά. Ο Νίκος ο Μαζιώτης είναι μια θα έλεγα χαρακτηριστική φυσιογνωμία (…) και θα έλεγα ότι η δράση του έχει συνεπή και σημαντικές στιγμές του. Η άρνηση στράτευσης την οποία την είχε την είχε πάει μέχρι τα άκρα (…) τον θεσμό του στρατού ως μέσου διαιώνισης της καπιταλιστικής κυριαρχίας , έφτασε σε ένα επίπεδο και ανιδιοτέλειας που τον οδήγησε στην φυλακή. Αυτό το κίνημα το αντιμιλιταριστικό κίνημα που δημιουργήθηκε εκείνη την εποχή, πραγματικά πλαισιώθηκε από πολύ κόσμο, όχι μόνο από αναρχικούς , αμφισβήτησε μαζικές, κεντρικές ,κυρίαρχες λογικές και αντιλήψεις του συστήματος, ανέπτυξε ένα πλατύ κίνημα, μπορώ να θυμηθώ πάρα πολλές στιγμές από το Πολυτεχνείο του 95, όπου είχαμε βρεθεί μαζί με την Πόλα Ρούπα, τον Νίκο Μαζιώτη, τον Λάμπρο Φούντα. Να μιλήσω για την προηγούμενη καταδίκη του με την βόμβα και την απόπειρα στο Υπ. Ανάπτυξης, το οποίο ακριβώς κι εδώ μπορώ να πω ότι συνδέονται οι ένοπλες ενέργειες και οι βομβιστικές επιθέσεις με την κοινωνική (…) για το πώς (…) αυτή η συγκεκριμένη επίθεση από τους κατοίκους του Στρυμονικού στην Χαλκιδική οι οποίοι αντιμετώπιζαν για μήνες την επιβολή ενός στρατιωτικού νόμου για την εγκατάσταση εκεί μιας καναδέζικης εταιρίας TVX gold της οποίας την δράση συνεχίζουν να βιώνουν κάτοικοι της Χαλκιδικής, είδαμε τον τελευταίο καιρό τις επιθέσεις ακόμα και με πλαστικές σφαίρες των δυνάμεων καταστολής εναντίων των κατοίκων εκεί. Φαντάζομαι ότι και σήμερα πόσο θα ταίριαζε μια επίθεση και πώς συνδέονται τέλος πάντων οι βίαιες ενέργειες με την κοινωνική (…). Τι αποδοχή θα είχε σήμερα την ώρα που οι δυνάμεις καταστολής, ξυλοκοπούν, (…)πλέον να δολοφονήσουν ουσιαστικά τους αντιστεκόμενους για τα συμφέροντα μιας πολυεθνικής, αν πραγματικά υπήρχε η δυνατότητα, έτσι μια ένοπλη ενέργεια, μια ένοπλη βομβιστική επίθεση να έμπαινε στο υπουργείο ανάπτυξης και (…)ο Μαζιώτης. Η (…)θα ήταν πολύ ισχυρή και έτσι ήταν και τότε, απλά να θυμηθούμε ότι την περίοδο 1998 την περίοδο αυτή, η ανάληψη πολιτικής ευθύνης από τον Νίκο Μαζιώτη, το γεγονός ότι είπε ότι ()η κατάθεση του ότι είμαι εγώ δημιούργησε ένα πλατύ κίνημα αλληλεγγύης και μια εμπρηστική εκστρατεία τουλάχιστον 2 χρόνων η οποία τώρα αποτέλεσε έναν όρο για την ανάπτυξη μιας δυναμικής εκ νέου του αναρχικού κινήματος που προερχόταν από μια (…) σε μια έτσι πιο δύσκολη θέση. (…) εγώ πλατίασα λίγο..

Δ. Βαγιανού: Άρα κύριε μάρτυρα -τελειώνω κύριε πρόεδρε- αυτές οι πολιτικές καταβολές μπορούν κατά οποιοδήποτε τρόπο να συνυπάρξουν με αρχηγικά μοντέλα διεύθυνσης μιας οργάνωσης και ύπαρξης μιας οργάνωσης; Δηλαδή να είναι ο Γουρνάς αρχηγός ή η κυρία Ρούπα αρχηγός ή ο Μαζιώτης αρχηγός με κάποια κριτήρια επιβολής εξουσιαστικής θέλησης, τέλος πάντων.

Άρης Σειρηνίδης: Νομίζω αυτό είναι προφανές και απαντήθηκε πριν (…) μιλάμε κατ αρχήν για το θεωρητικό και ιδεολογικό πλαίσιο στο οποίο κινείται μια αναρχική επαναστατική οργάνωση, η οποία αποκλείει εκ των πραγμάτων τη ύπαρξη αρχηγών και ιεραρχιών έτσι; Προς το παρόν πραγματικά το βαθμό που (…) μια κοινωνία χωρίς διευθυντές και διευθυνόμενους , χωρίς εξουσιαστές και εξουσιαζόμενους, δεν μπορεί σε μια οργάνωση η οποία αξιώνει να είναι το (…) μιας (…) κοινωνίας να υπάρχουν εκεί μέσα τέτοιου είδους σχέσεις.

Δ. Βαγιανού: Άρα λοιπόν, καταλήγοντας να σας ρωτήσω πως θα χαρακτηρίζατε τα κίνητρα αυτών των ανθρώπων και την πολιτική τους δραστηριότητα;(…) πράγμα που αντιστοιχεί εδώ στο νομικό επίπεδο με την υποκειμενική υπόσταση ας πούμε πράξεων που τους αποδίδονται, αδικημάτων που τους αποδίδονται. Θα μπορούσαν να χαρακτηριστούνε εγκληματικά (…) με οποιοδήποτε τρόπο;

Άρης Σειρηνίδης: Προφανώς πολιτικά κίνητρα εμπεριέχουν μέσα τους τις πιο γενικές αξίες και ιδέες (…)κοινωνία και πραγματικά παρ όλο που (…) εδώ σε όλη την διαδικασία (…) παρ όλο που (…) θέσεις και αντιλήψεις, έχετε μια συγκεκριμένη θέση του κρατικού μηχανισμού, να αποδώσετε στον Ε.Α. εγκληματικά κίνητρα. Δηλαδή, να δικάσετε τις πράξεις οι οποίες αποδεικνύουν , αν αποδεικνύονται γιατί αυτό είναι ένα άλλο θέμα το οποίο...

Δ.Βαγιανού: Εννοούμε τη συμμετοχή που έγινε αποδεκτή…